

ROMAN CĂȘTIGĂTOR
AL CONCURSULUI DE DEBUT HERG BENET
EDIȚIA A 3-A, 2013

M A R I A F O L E A

SLOWROOM

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2014

© 2014 Maria Folea

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: © The Spartan Bureau

Foto copertă: © Kiselev Andrey Valerevich | shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FOLEA, MARIA

Slowroom / Maria Folea. - București : Herg Benet, 2014

ISBN 978-606-8530-05-5

821.135.1-31

Tipărit în România

M A R I A F O L E A

SLOWROOM

— roman —

Manuscris câștigător
al concursului de debut Herg Benet
ediția a 3-a, 2013

FRAGMENT DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

Maria Folea s-a născut la 16 martie 1981, în Onești. În 1999 a absolvit liceul teoretic Grigore C. Moisil din aceeași localitate, după care a urmat, timp de câțiva ani, un drum destul de sinuos, dar de-a lungul căruia a aflat multe răspunsuri. În 2008, datorită faptului că a devenit mamă, lucrurile s-au mai liniștit și viața i-a (re)intrat pe un făgaș cvasinormal. În prezent urmează să finalizeze studiile de medicină generală în cadrul Universității de Medicină și Farmacie Gr. T. Popa din Iași. *Slowroom* este romanul său de debut, câștigător al concursului Herg Benet, ediția 2013.

slowroom

I. luni

#viața mea e un trailer#

like

– am suflat pădăii pe ascuns ca să nu par gay

– autostrăzi de lumină trec prin mine

– borș de urzici

– zgomotul orașului dedesubt

– spirale călduțe de vânt

– mirosul laurei pe perna mea; zgomotul laurei
așezând farfuriile spălate pe suport una câte una

– atâta fericire

crește în mine imensă ca un aluat din ăla cu drojdie
sub prosop. eu sunt sub prosop – știu că dacă aș mai ține
ochii închiși câteva secunde aș pocni, aș da pe dinafară
de atâta fericire.

„iubiii“

dar nu pot, în pula mea.

„iubiiiiiiii“ (gata traileru’)

zgomotul laurei pe care o iubesc ca pe ochii din cap /

mai ales când o fut și o trag spre mine de buicile alea mici și rotunde/ dar și în restul timpului, desigur;

zgomotul laurei care mă iubește la rândul ei ca pe ochii din cap când îmi gătește borșul preferat și-mi spală muntele de vase din chiuvetă.

laura e femeia vieții mele de câteva săptămâni și aproape zilnic are măcar un moment în care se transformă din femeia vieții mele într-un zgomot.

adică

din sânge îmi trece direct în urechi printr-un fel de shortcut, așa ca acum.

„hai, mă iubi, ai și adormit?... ia-ți și tu niște blugi pe tine și-un tricou și du și tu gunoiul ăla.“

de parcă fără indicațiile ei aș fi dus gunoiul în pula goală.

ăsta a fost un fel de intro. laura nu m-ar înțelege, dar sunt sigur că alții o pot face. nu am job. ceva banal. dar stau ok cu banii, mai fac câte-o combinație, mă descurc, știu eu ce și cum. anul trecut mi-am închiriat o cameră chiar aici în cartier. încă nu eram cu laura, eram cu alta care avea același talent de a se transforma din zeiță în zgomot. ca și cum ar fi trecut brusc printr-o pâlnie. nu știu ce declanșează chestia asta la femei și sincer să fiu mi se cam rupe.

mi-e frică de înălțime. încă de când eram puști. m-au plimbat ai mei cu telefericul pe la vatra dornei și m-am căcat pe mine când m-am uitat în jos și am văzut vidul ăla căscându-se dedesubt. și acum evit să mă apropiu de margini când sunt undeva sus, dar de față cu laura n-aș recunoaște asta niciodată, cred. camera aia era chiar la

ultimul etaj, la 8 adică. ieftină. goală. doar o chiuvetă în care de exemplu aş fi putut să mă piş. agentul a descuiat uşa, m-a poftit să intru, să verific. ce dracu' să verific, am văzut ce era de văzut în cinci secunde: geam dublu, jegas. tavan+două sârme+bec, o să picure apă prin el când o să plouă. chiuveta mai bătrână ca mine probabil, cu o oglindă pătrată, ciobită, deasupra. parchet, la fel de bătrân. miros de vechi. când eram mic visam la o ascunzătoare numai a mea, o peşteră, o cazemată, orice. în care să-mi duc briceagul, pistolul cu bile şi-o pălărie de-a lui taică-meu şi câte şi mai câte. am mai cioplit visul ăsta între timp. pe laura o mint că mă duc la job, dar eu mă duc să mă ascund în slowroom, așa am botezat cutia aia infectă în care aerul devine greu ca de plumb așa încât pot să plutesc lent, lejer, fără niciun efort.

să fiu mai exact, ca mod de a-mi câştiga existenţa, repar telefoane. calculatoare. repar orice. sau mai pun câte-un windows, sunt băiatul bun la toate, cum se zice. cunoştinţe ocazionale şi foşti colegi vin la mine cu orice căcat stricat şi îl repar fără nicio problemă, mă plătesc ok şi mă recomandă şi altor cunoştinţe de-ale lor, mai vin şi cu câte-o sticlă de ceva, sau cu un pachet de ţigări, mă rog, ce au şi ei în plus prin casă. mă aşez pe jos în bucătărie pe covor, îmi iau trusa de şurubelniţe de pe dulap, îmi pun ochelarii şi mă apuc de treabă. nu mă deranjează prea tare dacă unii rămân lângă mine, mai vorbim una-alta, mai bem câte-un pahar, dar asta numai când laura are cursuri până târziu. de când m-a tocat mărunţ într-o seară pe chestia asta, prefer să evit orice şurubăreală în apropierea ei. s-a supărat atunci şi mi-a reproşat că, în loc s-o ajut, să scot şi eu măcar puilul ăla la dezgheţat sau

să strâng rufele de pe balcon, îmi pierd timpul acasă cu chestii pe care le pot face la JOB. așa că am învățat să fiu precaut și, când știu că trebuie să apară, trimit clientul la plimbare, strâng tot ce e de reparat și pun într-o sacoșă pe care o iau a doua zi cu mine în slowroom.

azi venisem acasă în toane bune, săptămâna începuse bine, fără țipete, fără cicăleli, aveam o oră întreagă de singurătate până când laura urma să ajungă de la cursuri, mă pregăteam să mă uit la vreun pornache, mi-am scos o bere din frigider, m-am dezbrăcat complet și, chiar când să mă așez în fotoliu, poc, poc, bătăi în ușă. cum naiba de și-o fi uitat cheia, nu și-o mai uitase niciodată, și de ce naiba s-a întors așa devreme, or fi terminat cursul mai repede. am ascuns berea după pat, am scos calculatorul din priză și l-am băgat repede înapoi, am fugit la ușă, am descuiat.

surprise. în prag nu era laura, ci un vecin pe care nu-l știam decât din vedere, destul de tânăr, ne mai intersectam uneori pe casa scării, ne salutăm și-atât, habar n-aveam la ce etaj stă sau cum îl cheamă.

s-a uitat la mine lung, din cap până-n picioare, avea în mână o sticlă de vodcă și o geantă de laptop și a început să se bâlbâie încurcat, să-și ceară scuze, dracu' să-l ia, mi-am dat seama cât sunt de patetic stând așa ca boul în cadrul ușii, în pula goală. cred că m-am făcut roșu și i-am închis în nas. m-am repezit în dormitor după niște pantaloni, m-am întors trăgându-i pe mine în fugă, împiedicându-mă, înjurând și i-am deschis din nou. era tot acolo, stătea dezorientat ca un vițel lovit în cap.

„salut, vecine, hai înăuntru“ am spus gândindu-mă că ăsta e cel mai bun mod de a mă salva din penibil, să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic și să sper că nici el nu va aduce vorba, nici măcar în glumă, despre felul în care i-am deschis ușa.

„salut, vecinu“ a răspuns intrând. „scuze de deranj, dar am auzit de la chioru' că te mai pricepi la una, alta și m-am gândit că poate ai timp să te uiți puțin la laptopul ăsta.“

„păi ia dă, să mă uit... văd că ai adus și de băut...“. am intrat în bucătărie, și el după mine. i-am smuls sticla din mână și am pus-o pe masă, am scos două pahare curate, le-am umplut. eram al naibii de indispus, nu-mi convenea că mă văzuse dezbrăcat, nu știam ce dracu' să spun, nu știam ce să fac cu mâinile, cum să le țin, unde să mă uit. să-l fut.

„hai noroc“ am zis și am dat paharul peste cap fără măcar să ciocnesc. „ce-are laptopul?“

și-a luat paharul și a tras și el un gât sănătos.

„uite, frate, nu mi se mai aprinde displayul, nu știu de ce dracu', aseară mergea perfect, și azi, pula... nu l-am lovit, nu l-am udat, nimic... și a ieșit din garanție...“

parea încurcat, se foia de pe un picior pe celălalt, îmi aducea aminte de găinile din ograda bunică-mii.

„ia, mă, un loc“, l-am pofțit și m-am așezat în cur pe jos, ignorând scaunele. mă simțeam mai în largul meu pe covor, mă puteam mișca în voie, era altă treabă. s-a pus și el lângă mine, am luat sticla între noi și imediat ce și-a terminat și el paharul, destul de repede, am turnat iar. apoi am scos laptopul din geantă.

„ai bateria în el?“

„da, frate.“

„spune-mi cristi. buuuun, ia să vedem ce-avem aici“. mi-am pus ochelarii și am început atent să-l desfac, în tăcere. mi-a luat mai puțin de două minute să-mi dau seama ce anume era stricat.

omul părea să aibă chef de vorbă. deși nu-l priveam direct, n-am putut să nu observ că încercase de vreo câteva ori să spună ceva, dar se abținuse. nu l-am încurajat, nu eram interesat de niciun fel de discuție cu el, era un simplu străin și pe deasupra îmi era și ușor antipatic fără să-mi dau seama anume de ce. a golit al doilea pahar ca să-și facă probabil curaj, și a redeschis vorba.

„io-s claudiu... și, ia zi... stai de multă vreme aici?... adică io te-am mai văzut de câteva ori, da' nu prea ești sociabil, așa... măcar îl știi pe adi de la 4?... adică sigur îl știi...“

„nu, nu cred, de fapt s-ar putea, din vedere, în fine, de ce?“

nu că m-ar fi interesat care-i treaba cu acel adi, dar mă scosese din pepeni când mi-a spus că n-aș fi sociabil. chiar nu sunt, dar nici măcar unui prost nu-i spui în față că-i prost, mai ales când stai de vorbă cu el de doar câteva minute.

„adi?... păi adi e un tip de treabă, nevastă-sa e în italia, și-i mai trimite... (cum, mă, să nu-l știi...) și ne mai strângem noi ăștia mai tineri pe la el, mai bem o bere, ne mai uităm la un meci... pula mea... mă gândeam să te chemăm și pe tine data viitoare, doar suntem vecini, o mai ardem și noi așa, ca băieții...“

am devenit iar roșu ca un rac. auzi, știi ceva, nu-s bulangiu, dacă asta crezi. am prietenă, locuiesc cu ea și-o iubesc, într-o zi o să mă însor cu ea, dacă tu crezi că-s

bulangiu atunci ia-ți dracului laptopul și ieși în pula mea afară de-aici. mintea mi-o luase razna, nu știam de unde îmi vin ideile astea și, încercând să mi le adun, tot eu mi-am spus: ești paranoic. omul vrea să fie prietenos, asta-i tot. asta-i tot, boule. așa că în loc de toate astea, am spus doar:

„da, ar fi mișto, într-una din zilele următoare.“

am observat că ochii începuseră să-i sticlească într-un fel aiurea și m-am gândit că nu trebuie să-l mai las să bea. în plus, laura urma să se întoarcă acasă de-acum și n-aș fi vrut să mă găsească așa, cu necunoscutul ăsta aici, bând, îmbrăcat doar în pantalonii mei de casă cu pătrățele.

îmi vedeam în continuare de treabă cu laptopul ăla.

„și... ce zici?... poți să-l faci?...“ se interesa din două în două minute, în timp ce eu încercam să mă concentrez.

„da, mă, pot... dar faza e că o să ți-l pot da abia mâine... că de-acum trebuie să vină și gagică-mea acasă, și... înțelegi tu... n-o să mai am timp.“

nu mi-e frică de laura, doamne ferește. numai că o știu enervându-se repede și devenind zgomot, și pur și simplu prefer să evit orice fel de scenă, pentru că eu în general sunt un tip calm și liniștit.

„hai, mă cristi... înțeleg, dar am nevoie de el în seara asta, să mor io... cât dracu' poate să dureze? îți dau oricât îmi ceri, dar îmi trebuie în seara asta, înțelege-mă și tu pe mine... stau aici cu tine cât îl faci, ca să nu te plictisești, ce dacă vine gagică-ta, numai bine, așa o s-o cunosc și io, uite că nici nu știu cum arată, de fapt nici măcar nu știam că ai gagică, mă...“, spuse în timp ce-și plimba curios ochii împrejur.

„uite, și io am una, dar nu stă cu mine, stă cu părinții ei, mai rămâne câteodată peste noapte“, și-mi făcu din ochi, gest care mă enervează peste măsură când e făcut de către un bărbat și mai ales când îmi este adresat mie.

„păi și cum să nu spui tu, mă, că ai gagică?...“ umplu paharele din nou. „uite, dacă vrei, noi în weekendul ăsta mergem la un grătar, cât mai e cald afară, și dacă n-o să plouă... mai vine un cuplu, poate veniți și voi...“

„NU!“ m-am răstit. ochelarii îmi alunecaseră pe nas. „nu, avem alte planuri pentru weekend“ am reluat pe un ton mai calm, pentru că iar începuse să mă privească în felul ăla ciudat. „poate altă dată... dar acum, te rog eu frumos, nu că vreau să te dau afară, dar... oricum nu cred că o să am timp să-l rezolv în seara asta, așa că hai și tu mâine... mâine pe la un cinci așa, gagică-mea are cursuri până târziu, și o să am timp...“

Își turnă ultimele picături și după câteva clipe spuse:

„uite care-i treaba. mie îmi trebuie în seara asta. deci îmi tre-bu-ie, ok? dacă-mi spuneai de la început că nu ai timp azi, deci de la început, înainte să te apuci să-l desfăci, îl luam frumos și mă duceam la altcineva. gagică-ta n-are decât să se bage la o baie de-aia de o oră dacă n-are chef să stea cu noi, așa cum fac muierile când le apucă starea aia de relaxare, și a mea la fel face, stă în cadă cu orele și când o întreb ce dracu' faci, mă, acolo, zice că «se relaxează», auzi. sau să se bage la un serial ceva, ce știi io... zi-i și tu că ai nevoie de un pic de timp să-ți faci un ciubuc, și asta e... adică, pula mea, cine cântă în casă, cocoșul sau găina?... așa să-i spui, și dai și tu un pumn în masă... te uiți urât la ea... io așa îi fac, și nu mai scoate niciun cuvântel. adică, ai și tu nevoie...“

sunt ca un magnet pentru oamenii care cred că știu de ce am eu nevoie. câteodată mă întreb: chiar așa am față de prost? chiar e atât de vizibilă nesiguranța mea?

îmi era deja clar că nu-l pot scoate pe tâmpit din casă așa, cu una cu două, până nu-i termin laptopul ăla, cine dracu' m-o fi pus să mă apuc de el. cum îl chema?... claudiu. venise cu o sticlă pe care o golise aproape numai el. și aș fi băgat mâna în foc că mai băuse ceva și înainte.

„auzi, mă cristi?...“ deja vocea îi devenise moale, tă-răgănată. „ce-ar fi s-o suni tu pe gagică-ta, tot nu mi-ai spus cum o cheamă, sunt curios, că na, o s-o cunosc și io imediat... cum ziceam, ce-ar fi s-o suni și să-i spui să mai ia o sticlă de-asta când vine... asta ca să nu fie nevoie să mă duc io până la magazin... sau tu... în costumația asta...“ și pufni în râs. mă vedeam în geamul de la ușă, pantalonii mei cu pătrățele, cadou de la laura, bustul gol, începutul de burtă și ochelarii de nătarău.

„o să-i trimit un esemes, scuză-mă un minut“.

mi-am luat telefonul și am tastat repede:

„iubi, te rog să nu vii acasă vreo două ore, îți pregătesc o surpriză. bine, nu mai e chiar surpriză acum că știi, dar aș fi vrut să fie. numai că sunt prostuț și nu mi-am calculat timpul cum trebuie. te iubesc, iubi. să vezi ce surpriză faină o să te aștepte acasă.“

send.

am două telefoane. ăsta, pe care îl folosesc de obicei, vechi, dar rezistent, nu-mi trebuie cine știe ce fițoșenie, mă interesează doar să pot vorbi de pe el și să pot trimite și primi mesaje. și al doilea, un samsung roz, extraordinar de urât, cel mai urât telefon pe care l-am avut în

cuprins

I. luni	7
II. marți	29
III. miercuri.....	49
IV. joi	69
V. vineri	96
VI. sâmbătă	115
VII. duminică	141
VIII. aer	164
IX. ce-mă-fac	167

În colecția *Radical din 7* au mai apărut:

- Sânge satanic* — Cristina Nemerovski
Jurnalul Răului — Lucian Mareș
Recolta Roșie — Răzvan T. Coloja
Ich bin ein Berliner — Gabriel Andronache
Abisex — Sorin Delaskela
Pervertirea — Cristina Nemerovski
Ani cu alcool și sex — Cristina Nemerovski
Gestul animalului mort — Dorin Mureșan
Dona Juana — Lorena Lupu
Flux — Mihai Curtean
Two Rabbit — Beatrice Ognenovici
Marele Băiat de Cartier — Kiki Vasilescu
Cimitirul — Teleșpan
Caietul Roxanei și alte Jurnale — Ștefan Bolea
alter. ego — Ana Mănescu
Rezervația unicornilor — Cristina Nemerovski
Sânge de pasăre pe haine — Liviu G. Stan
Lustruirea armelor — Mihail Gălățanu
Fără rușine — Cristian Robu-Corcan
Cum a ars-o Anghelescu o lună ca scriitor de succes — Cristina
Nemerovski
Cărăușul de păcate — Alain Gavriluțiu
Sunt un curv — Leonard Ancuța

www.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: august 2014. Apărut: 2014.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghilea 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

Dacă Laura lui Cristi este aceeași cu Laura lui Claudiu? Cum afli răspunsul? O provocare care pleacă într-o banală seară de bloc, între doi vecini, un laptop care trebuie reparat și o tânără seducătoare ce întârzie să își dezvăluie identitatea... Pare ușor, însă nu și atunci când lucrurile o iau repede razna.

Un roman în care suspansul este pretext pentru ceva mai mult decât simple rezolvări ale unor necunoscute: un adevărat *mind fuck* literar!

“TOATE DRUMURILE SE OPRESA AICI. ȚSTA E LOCUL ÎN CARE MI-AM RESPIRAT ADEVĂRUL. CAMERA ASTA N-A FOST NICIODATĂ ALTCEVA DECĂT O SCURTĂTURĂ CĂTRE MOARTE.”

www.hergbenet.ro

